

Απόφαση 249 / 2018 (Α2, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 249/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Σακκά, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Αβροκόμη Θούα, Μιλτιάδη Χατζηγεωργίου και Γεώργιο Αποστολάκη - Εισηγητή, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 27 Νοεμβρίου 2017, με την παρουσία και της γραμματέως, Θεοδώρας Παπαδημητρίου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του αναιρεσείοντος: G. H. (Γ. Χ.) του W. (Γ.), κατοίκου ... Μεγάλης Βρετανίας, ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξουσίους δικηγόρους του: 1) Αλέξανδρο Λυκουρέζο και 2) Ιωάννη Κορκόβελο.

Των αναιρεσιβλήτων: 1) Π. Β. Π., 2) Ε. Α. Ο., συζύγου Π. Π., αμφοτέρων κατοίκων ..., οι οποίοι παραστάθηκαν αυτοπροσώπως, λόγω της ιδιότητάς τους ως δικηγόρων και μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Νικολάου Κατηφόρη, 3) Ι. Σ. Κ. και 4) Σ. Ι. Κ., αμφοτέρων κατοίκων ..., οι οποίοι παραστάθηκαν με τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Κωνσταντίνο Κεράτσα.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με τις από 8-12-2009 και 22-3-2010 αγωγές του ήδη αναιρεσείοντος και των ήδη 1ου και 2ης αναιρεσιβλήτων, αντίστοιχα, που κατατέθηκαν στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών και συνεκδικάστηκαν. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 6035/2013 του ίδιου Δικαστηρίου και 5304/2015 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσειών με την από 14-7-2016 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Οι πληρεξούσιοι του αναιρεσείοντος ζήτησαν την παραδοχή της αίτησης, οι πληρεξούσιοι των αναιρεσιβλήτων και οι αυτοπροσώπως παρασταθέντες 1ος και 2η αναιρεσιβλήτοι την απόρριψή της, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ο αναιρεσειών με την από 8.12.2009 προς το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών αγωγή του, την οποία είχε απευθύνει κατά των αναιρεσιβλήτων, ζήτησε να αναγνωρισθεί ότι οι εναγόμενοι υποχρεούνται εις ολόκληρον ο καθένας να του πληρώσουν αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης εξ αιτίας της αδικοπραξίας, που από κοινού τέλεσαν σε βάρος του.

Εκδόθηκε η υπ' αριθ. 6035/2013 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία η αγωγή απορρίφθηκε ως μεν τους δύο πρώτους (δικηγόρους) ως απαράδεκτη, ως προς δε τους λοιπούς ως αβάσιμη από ουσιαστική άποψη. Ακολούθως, με την υπ' αριθ. 5304/2015 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών απορρίφθηκε η έφεση του ενάγοντος κατά της

πρωτόδικης απόφασης, ενώ με την υπό κρίση αίτηση αναίρεσης προσβάλλεται από τον ενάγοντα και εκκαλούντα η ανωτέρω απόφαση του Εφετείου.

Όπως προκύπτει από το άρθρο 73 παρ. 1 και 5 ΕισΝΚΠολΔ, δεν επιτρέπεται αγωγή κακοδικίας κατά δικηγόρου όταν περάσουν έξι μήνες από την πράξη ή παράλειψη, που επικαλείται ο ενάγων. Εξάλλου, κατά το άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος "καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σ' αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή συμφέροντά του, όπως νόμος ορίζει". Κατά την έννοια της συνταγματικής αυτής διάταξης ο κοινός νομοθέτης δεν κωλύεται να θεσπίζει προϋποθέσεις και περιορισμούς για την άσκηση της αγωγής, με την οποία ζητείται η δικαστική προστασία. Τέτοιος περιορισμός είναι και η υποχρέωση για την άσκηση της πιο πάνω αγωγής κακοδικίας, κατά δικηγόρου, μέσα σε σύντομη αποσβεστική προθεσμία και δικαιολογείται από ιδιαίτερους λόγους και μάλιστα κοινωνικού και δημόσιου συμφέροντος, ενόψει της ιδιότητας των δικηγόρων, ως άμισθων δημόσιων λειτουργών (άρθρο 1 και 38 του ν.δ. 3026/1954, 1 και 2 ν. 4194/2013), προκειμένου αυτοί να ενεργούν ανεπηρέαστοι και απερίσπαστοι κατά την άσκηση των καθηκόντων τους. Έτσι, οι περιορισμοί στην άσκηση της αγωγής και οι συνέπειες που επισύρει η παράβασή τους πρέπει να αποβλέπουν στο να καταστήσουν προσεκτικό τον ενάγοντα και να περιφρουρήσουν το γενικότερο συμφέρον, που επιβάλλει ασφαλή και ταχεία εκκαθάριση τέτοιων δικών, αλλά να μην είναι υπέρμετροι σε σημείο, που να καταλύουν το δικαίωμα σε παροχή έννομης προστασίας, το οποίο καθιερώνει η πιο πάνω συνταγματική διάταξη. Καθίσταται όμως υπέρμετρος περιορισμός η πιο πάνω εξάμηνη προθεσμία, για την άσκηση της αγωγής κακοδικίας, στο σημείο, που τοποθετεί την έναρξή της στο χρόνο της ζημιολογού συμπεριφοράς του δικηγόρου και όχι στο χρόνο γνώσεως από τον εντολέα, με αποτέλεσμα, στις περισσότερες περιπτώσεις, να επέρχεται απόσβεση του δικαιώματος, πολύ πριν λάβει γνώση ο εντολέας, που ζημιώθηκε. Ο περιορισμός αυτός, καθόσον συναρτάται με τον χρόνο της ζημιολογού συμπεριφοράς, δεν είναι αναγκαίος, ούτε πρόσφορος για την απονομή της δικαιοσύνης, σύμφωνα με τις συνταγματικές επιταγές, τις κρατούσες αντιλήψεις και την ιδιαίτερη φύση του προστατευόμενου ουσιαστικού δικαιώματος. Η αγωγή κακοδικίας, κατά το άρθρο 73 ΕισΝΚΠολΔ, αποτελεί το μοναδικό βοήθημα, με το οποίο μπορεί να ζητηθεί η αστική ευθύνη προς αποζημίωση του δικηγόρου. Αντίθετα, δεν είναι δυνατή ούτε η αξίωση αποζημίωσης με βάση τις διατάξεις της συμβατικής εντολής (ΑΚ 713) ή της αδικοπρακτικής ευθύνης (ΑΚ 914), ούτε η επίκληση του άρθρου 8 ν. 2251/1994 "περί προστασίας των καταναλωτών από πράξεις ή παραλείψεις προσώπων που παρέχουν υπηρεσίες" (ΟΛΑΠ 18/1999, ΟΛΑΠ 20/2000, ΑΠ 1057/09).

Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από την επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης, το Εφετείο επικύρωσε, απορρίπτοντας τον αντίθετο λόγο εφέσεως του ενάγοντος και ήδη αναιρεσιόνητος, τη διάταξη της πρωτόδικης απόφασης με την οποία η ένδικη αγωγή απορρίφθηκε όσον αφορά στους δύο πρώτους εναγομένους και ήδη αναιρεσιβλητούς δικηγόρους ως απαράδεκτη γιατί είχε χαρακτήρα αγωγής κακοδικίας και ο ενάγων δεν είχε επικαλεσθεί ούτε επισυνάψει α) τα σχετικά αποδεικτικά έγγραφα και β) ειδικό πληρεξούσιο, επί πλέον δε είχε ασκηθεί μετά την παρέλευση της προβλεπόμενης αποσβεστικής προθεσμίας. Με τον πρώτο λόγο του αναιρετηρίου, που αφορά στο ως ζήτημα, προβάλλονται κατ' εκτίμηση οι αναιρετικές αιτιάσεις του άρθρου 559 αριθ. 1, 14 ΚΠολΔ, με την έννοια ότι το δικαστήριο της ουσίας α) κατά παράβαση του άρθρου 4 παρ. 1 και 20 του Συντάγματος εφάρμοσε τις αντικείμενες στην εν λόγω συνταγματική επιταγή διατάξεις του άρθρου 71 παρ. 1, 3, 5 ΕισΝΚΠολΔ, β) παρά το νόμο κήρυξε απαράδεκτο, κατ' εφαρμογή της

αντισυνταγματικής διατάξεως του άρθρου 73 παρ. 5 ΕισΝΚΠολΔ και επικουρικά γ) εφάρμοσε την ως άνω διάταξη αν και καταργήθηκε με το άρθρο 1 παρ. 4 και 8 παρ. 1 ν. 2251/1991 "περί προστασίας των καταναλωτών". Σύμφωνα όμως με τις προπαρατιθέμενες νομικές σκέψεις, ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος.

Από τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 8 ΚΠολΔ προκύπτει ότι, ο προβλεπόμενος απ' αυτή λόγος αναίρεσης, που αποσκοπεί στη διασφάλιση του συζητητικού συστήματος (άρθρο 106 ΚΠολΔ) αλλά και της αρχής της ακρόασης των διαδίκων (άρθρο 110 παρ. 2 ΚΠολΔ) ιδρύεται όταν το δικαστήριο της ουσίας, παρά το νόμο και εκτιμώντας προφανώς εσφαλμένα τα διαδικαστικά έγγραφα (άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ), είτε έλαβε υπόψη του πράγματα που δεν προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης είτε δεν έλαβε υπόψη του πράγματα που προτάθηκαν και έχουν επίσης ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Νοούνται δε ως πράγματα οι αυτοτελείς ισχυρισμοί των διαδίκων που τείνουν στη θεμελίωση, κατάλυση ή παρακώλυση του ασκουμένου με την αγωγή, ένσταση ή αντένσταση ουσιαστικού ή δικονομικού δικαιώματος, δηλαδή οι ισχυρισμοί που κατά το νόμο διαμόρφωσαν ή ανάλογα ήταν ικανοί να διαμορφώσουν το διατακτικό της προσβαλλόμενης απόφασης. Συνακόλουθα, δεν ιδρύει τον παραπάνω λόγο αναίρεσης η παράλειψη του δικαστηρίου της ουσίας να απαντήσει σε ισχυρισμό αλυσιτελή, δηλαδή σε ισχυρισμό που δεν καταλήγει στην επίκληση έννομης συνέπειας, έστω και αν διατυπώνεται υπό τη μορφή λόγου έφεσης (ΑΠ 933/2014).

Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από την επισκόπηση της προσβαλλόμενης απόφασης, το Εφετείο, αναφορικά με την ευθύνη των τρίτου και τέταρτου εναγομένων και ήδη αναιρεσίβλητων, δέχθηκε ότι αυτοί δεν τέλεσαν την αποδιδόμενη σ' αυτούς με την αγωγή αδικοπραξία είτε μόνοι τους είτε από κοινού ενεργώντας με τους ομοδίκους τους πρώτο και δεύτερο εναγομένους. Ειδικότερα, δέχθηκε τα εξής: " ... από το όλο αποδεικτικό υλικό δεν αποδείχθηκε οποιαδήποτε συμμετοχή των 3ου και 4ου των εναγομένων σε οποιαδήποτε αδικοπραξία σε βάρος του ενάγοντος. Ειδικότερα καμία συμμετοχή δεν προέκυψε στην κατάρτιση ή τη χρήση πλαστού εγγράφου. Οι 3ος και 4ος εναγόμενοι επικαλέστηκαν και προσκόμισαν τα γνήσια συμβόλαια (προσύμφωνο και εργολαβικό) τα οποία είχαν στην κατοχή τους και στα οποία πράγματι συμβλήθηκαν. Οι δε πράξεις παράτασης αναφέρονταν στα ως άνω γνήσια συμβόλαια. Με τα πληρεξούσια που έδωσε ο ενάγων στους 1° και 2η των εναγομένων οι 3ος και 4ος εναγόμενοι δεν μπορούν να έχουν σχέση. Τέλος με βάση τα ως άνω αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά δεν προέκυψε καμία πράξη εξαπάτησης από την πλευρά των 3ου και 4ου των εναγομένων ή κατά συναυτουργία αυτών με τους 1° και 2η των εναγομένων σε βάρος του ενάγοντος, όπως παράσταση ψευδών γεγονότων ως αληθινών, αθέμιτη απόκρυψη ή παρασιώπηση αληθινών γεγονότων. Καμία συμπεριφορά από πρόθεση των 3ου και 4ου των εναγομένων δεν αποδείχθηκε που αποσκοπούσε να παράγει, ενισχύσει ή διατηρήσει πεπλανημένη αντίληψη ή εντύπωση στον ενάγοντα με σκοπό να οδηγηθεί αυτός σε δήλωση βούλησης, ήτοι στην κατάρτιση του προσυμφώνου και του εργολαβικού συμφώνου. Ουδέποτε οι 3ος και 4ος εναγόμενοι παρέστησαν στον ενάγοντα ή στους πληρεξούσιους δικηγόρους του ανύπαρκτα γεγονότα ως υπαρκτά, κατά παράβαση του καθήκοντος αληθείας, ούτε απέκρυψαν ή αποσιώπησαν ή ατελώς ανακοίνωσαν υπαρκτά γεγονότα, των οποίων η αποκάλυψη στον ενάγοντα ή στους πληρεξούσιους δικηγόρους, που τα αγνοούσαν, επιβαλλόταν από το καθήκον διαφώτισης τους με βάση την καλή πίστη. Αντίθετα ο ενάγων, θέλοντας να αγοράσει ένα οικόπεδο στο στη Μύκονο για να ανεγείρει σ' αυτό εξοχική κατοικία, έπεισε τον 3° εναγόμενο αγοράσει ένα οικόπεδο στο όνομα του (3ου εναγομένου), ο οποίος για την αγορά του έλαβε τραπεζικό δάνειο υποθηκεύοντας αυτό και

στη συνέχεια ο ενάγων ανέθεσε στους 3^ο και 4^ο εναγομένους να ανεγείρουν σ' αυτό κατοικία, μεταβάλλοντας συχνά γνώμη για το πώς ήθελε να κτιστεί αυτή, τροποποιώντας συνεχώς τα σχέδια και τις μελέτες με αποτέλεσμα να δεσμευτεί το ακίνητο που αγόρασε ο 3ος εναγόμενος για (4) έτη, να προβούν αυτοί σε μεγάλα έξοδα και να βρεθούν με ένα ημιτελές οικοδόμημα χωρίς δυνατότητα εκμετάλλευσης, επειδή ο ενάγων δεν είχε τη δυνατότητα να αντεπεξέλθει στις υποχρεώσεις που προέκυπταν από το προσύμφωνο και το εργολαβικό σύμφωνο ή γιατί άλλαξε γνώμη. Περαιτέρω οι 3ος και 4ος εναγόμενοι ήταν σε μόνιμη αντιπαράθεση με τους 1ο και 2η εναγομένους επειδή το έργο δεν προχωρούσε, θεωρώντας καλόπιστα ότι οι όποιες κωλυσιεργίες και τα αντισυμβατικά προσχήματα που προέβλεπαν αυτοί, δεν ήταν πάντα κατόπιν εντολών του ενάγοντος και συνεπώς τα αναφερόμενα στην αγωγή ότι όλοι οι εναγόμενοι έδρασαν στην εξαπάτηση του κατά συναυτουργία είναι αβάσιμα και απορριπτέα". Ακολούθως, απέρριψε τον αντίθετο λόγο της εφέσεως του ενάγοντος για κακή εκτίμηση των αποδείξεων, επικυρώνοντας την πρωτόδικη απόφαση που είχε απορρίψει την αγωγή ως προς αυτούς ως ουσιαστικά αβάσιμη. Ο αναιρεσείων με το δεύτερο λόγο του αναιρετηρίου μέμφεται το Εφετείο για σφάλμα από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 ΚΠολΔ προβάλλοντας ότι παρά το νόμο απέρριψε ως απαράδεκτο και επομένως δεν έλαβε υπόψη του τον ισχυρισμό, που πρόβαλε με λόγο εφέσεως, ότι τα χρήματα τα οποία κατόπιν απάτης σε βάρος του υπεξείρασαν οι εναγόμενοι προέρχονταν από trust του αγγλικού δικαίου που είχε συστήσει ο πατέρας υπέρ αυτού στην Αγγλία του με αποτέλεσμα η ζημία τελικά να έχει επέλθει στην περιουσία του. Εφόσον όμως το Εφετείο απέρριψε την αγωγή ως προς τους 3ο και 4ο αναιρεσίβλητους ως αβάσιμη λόγω μη διαπράξεως απ' αυτούς αδικοπραξία σε βάρος του ενάγοντος, καμία νομική επιρροή δεν είχε ο ως άνω προβληθείς απ' αυτόν ισχυρισμός περί trust του αγγλικού δικαίου, η έρευνα του οποίου προϋπέθετε προηγούμενη κατάφαση ότι τελέσθηκε αδικοπραξία, οπότε και θα ακολουθούσε το στάδιο της έρευνας για το πρόσωπο του ζημιωθέντος. Επομένως επρόκειτο για ισχυρισμό αλυσιτελή. Σύμφωνα δε με τα προαναφερόμενα, η παράλειψη του δικαστηρίου της ουσίας να απαντήσει σε ισχυρισμό αλυσιτελή δεν ιδρύει λόγο αναίρεσης και γι' αυτό ο ως άνω δεύτερος λόγος είναι απαράδεκτος.

Ο λόγος αναιρέσεως είναι δυνατόν να φέρεται ότι πλήττει την προσβαλλόμενη απόφαση γιατί κάποια από τα αναφερόμενα στο άρθρο 559 ΚΠολΔ σφάλματα, αλλά στην πραγματικότητα να πλήττει αυτήν κατά την εκτίμηση των αποδείξεων (υπό το πρόσχημα ότι έσφαλε για έναν από τους προβλεπόμενους λόγους αναιρέσεως), που δεν ελέγχεται από τον Άρειο Πάγο κατά άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ. Στην προκείμενη περίπτωση, ο αναιρεσείων με τον τρίτο λόγο, από τους αριθμούς 8 και 11 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, καθώς και με τον τέταρτο λόγο, από τους αριθμούς 1, 8, 9, 10 και 11 μέμφεται Εφετείο, διότι εσφαλμένα δεν δέχθηκε ως αποδειχθέντα τα (αναφερόμενα εκτενώς στο αναιρετήριο) πραγματικά περιστατικά που κατά τους ισχυρισμούς και τα διατυπούμενα επιχειρήματά του έπρεπε να δεχθεί ως αποδειχθέντα. Οι λόγοι αυτοί είναι απαράδεκτοι, διότι ο αναιρεσείων, υπό το πρόσχημα αναιρετικών σφαλμάτων, πλήττει στην πραγματικότητα την ανέλεγκτη από τον Άρειο Πάγο εκτίμηση των αποδείξεων.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1 παρ. 1, 2, 4, 14, 15, 31 και 32 του Κανονισμού υπ' αριθ. 864/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου για το εφαρμοστέο δίκαιο στις εξωσυμβατικές ενοχές ("Ρώμη II") προκύπτει ότι ο Κανονισμός αυτός "εφαρμόζεται στα ζημιόγωνα γεγονότα που λαμβάνουν χώρα μετά την έναρξη της ισχύος του", δηλαδή μετά την 11.1.2009. Από δε το άρθρο 26 ΑΚ, "οι ενοχές από αδίκημα διέπονται από το δίκαιο της πολιτείας όπου διαπράχθηκε το αδίκημα", δηλαδή του τύπου

όπου έλαβαν χώρα τα πραγματικά περιστατικά που υλοποιούν την αδικοπραξία. Επομένως, αν τα τελευταία συντελέστηκαν στην Ελλάδα πριν από την 11.1.2009, εφαρμοστέο δίκαιο είναι το ελληνικό κατά τον κανόνα ιδιωτικού διεθνούς δικαίου του άρθρου 26 ΑΚ. Εξάλλου, κατά το άρθρο 578 ΚΠολΔ, αν το αιτιολογικό της προσβαλλόμενης απόφασης κρίνεται εσφαλμένο, αλλά το διατακτικό της ορθό, ο Άρειος Πάγος απορρίπτει την αναίρεση, εκτός αν υπάρχει έννομο συμφέρον να αποτραπεί δεδικασμένο, οπότε αναιρείται η απόφαση μόνο ως προς την εσφαλμένη αιτιολογία της. Η αντικατάσταση του αιτιολογικού της προσβαλλόμενης απόφασης από το αναιρετικό δικαστήριο συνίσταται στην, με την απόφασή του, υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών που δέχεται η προσβαλλόμενη απόφαση σε άλλο κανόνα δικαίου, εφόσον η υπαγωγή αυτή απολήγει σε πόρισμα με περιεχόμενο όμοιο προς το διατακτικό της απόφασης. Ως αιτιολογικό νοείται η νομική αιτία, δηλαδή η διάταξη νόμου, που αποτελεί τη μείζονα πρόταση του νομικού συλλογισμού (ΟΛΑΠ 30/1998).

Εν προκειμένω, από την παραδεκτή επισκόπηση της ένδικης αγωγής (άρθρο 561 παρ. 2 ΚΠολΔ) προκύπτει ότι η εξιστορούμενη αδικοπρακτική συμπεριφορά των εναγομένων, που έλαβε χώρα στην Ελλάδα, αρχίζει το Σεπτέμβριο 2006 και ολοκληρώνεται το Σεπτέμβριο 2008, χρονικό διάστημα κατά οποίο οι εναγόμενοι έλαβαν και κατακράτησαν για δικό τους λογαριασμό τα χρηματικά ποσά που κάθε φορά τους έστελνε ο ενάγων για την εκτέλεση της ανατεθείσας σ' αυτούς εντολής. Επομένως, αφού τα "ζημιογόνα γεγονότα" έλαβαν χώρα προ της 11.1.2009, το εφαρμοστέο δίκαιο δεν καθορίζεται από τον ανωτέρω Κανονισμό, αλλά από το άρθρο 26 ΑΚ και ήταν το ελληνικό ως "δίκαιο της πολιτείας όπου διαπράχθηκε το αδίκημα". Το Εφετείο έκρινε ότι με βάση το άρθρο 4 του ανωτέρω Κανονισμού εφαρμοστέο ήταν το Ελληνικό δίκαιο ως δίκαιο της χώρας με την οποία η βιοτική σχέση παρουσιάζει στενότερο σύνδεσμο και απέρριψε τον αντίθετο έκτο λόγο της εφέσεως του ενάγοντος και ήδη αναιρεσείοντος που υποστήριζε ότι κατά τον Κανονισμό ήταν εφαρμοστέο το αγγλικό δίκαιο ως το δίκαιο του τόπου όπου επήλθε η ζημία στην περιουσία του. Εν τέλει, από τα προαναφερόμενα προκύπτει ότι το αιτιολογικό της προσβαλλόμενης απόφασης αναφορικά με το εφαρμοστέο δίκαιο κρίνεται εσφαλμένο, αλλά το διατακτικό της ορθό. Σύμφωνα λοιπόν και με τις προαναφερόμενες αιτιολογίες, ο πέμπτος λόγος του αναιρετηρίου από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ πρέπει να απορριφθεί κατά το άρθρο 578 ΚΠολΔ διότι ο αναιρεσείων δεν επικαλείται έννομο συμφέρον να αποτραπεί δεδικασμένο, προϋπόθεση αναγκαία για να αναιρεθεί η απόφαση μόνο ως προς την εσφαλμένη αιτιολογία της.

Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η ένδικη αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί και να διαταχθεί η εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του κατατεθέντος για την άσκησή της παραβόλου (άρθρο 495 παρ. 3 ΚΠολΔ). Τα δικαστικά έξοδα των αναιρεσίβλητων που κατέθεσαν προτάσεις βαρύνουν τον αναιρεσείοντα, που ηττάται (176, 183 ΚΠολΔ), όπως στο διατακτικό.-

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 14 Ιουλίου 2016 αίτηση του G. Η. για αναίρεση της υπ' αριθ. 5304/2015 απόφασης του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών.

Διατάσσει την εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του κατατεθέντος, για την άσκηση της ένδικης αίτησης αναίρεσης, παραβόλου.

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος του αναιρεσείοντος τα δικαστικά έξοδα των αναιρεσίβλητων τα οποία ορίζει σε δύο χιλιάδες επτακόσια (2.700) ευρώ για τον πρώτο και δεύτερη αναιρεσιβλήτους και σε άλλα δύο χιλιάδες επτακόσια (2.700) ευρώ για τους τρίτο και τέταρτο αναιρεσίβλητους.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 30 Ιανουαρίου 2018.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 31 Ιανουαρίου 2018.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ